

El foc i la cendra

Per mi, sempre han estat un misteri certes vel·leïtats del foc. Ja ho sé, ja ho sé: el foc és voluble per naturalesa i tothom sap que val més no ficar-s'hi.

Em referia, en el cas present, que a vegades és quasi impossible d'encendre'n i d'altres costa Déu i ajuda apagar-lo. De jove, quan anava d'excursió amb grups d'amics, ens havia passat sovint que a l'hora de la carn a la brasa, després d'apilar i ordenar branques i branquillons, teníem feina per calar-hi foc. En canvi, hi ha hagut vegades que fa l'efecte que tot un gran monument de pe-

dra pot cremar en cosa de moment com un llucet, només acostant-t'hi un llumí.

Ara fa poc que ha ocorregut una desgràcia d'aquesta mena —i no és la primera que pateix— al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Un cop passada la primera impressió, ens diuen que l'edifici (i sobretot el parament) eren un munt de material inflamable, i que no es pot parlar pas d'un simple llumí, sinó que cal pensar en la flama d'un aparell soldador.

De seguida, es van alçar veus coratjoses advertint que les lamentacions no serveixen per a res i que el que cal

és pensar immediatament en la reconstrucció. En aquest punt sorgiren dues opinions contràries: la dels partidaris de refer el teatre al mateix lloc, la Rambla, tot conservant el caràcter de la seva decoració original, i la dels que ho veien al revés, en el sentit que calia treure el teatre del seu enxubament i dotar-lo dels encants del disseny a la moderna. Com que jo pertanyo al bàndol dels escamats per les places dures i dels edificis amb façana de plàstic (o imitant-lo), tot plegat amb una insuportable càrrega de petulància, m'atreveixo a demanar enteniment.

Sobretot, no fem una màquina de cantar i d'escoltar amb seients a dins. Si tant ens dol a l'ànima allò que s'ha cremat, no siguem hipòcrites i reconstruïm-ho tal com era. Naturalment, si pot ésser, amb una utilleria més incombustible.

Pere Calders